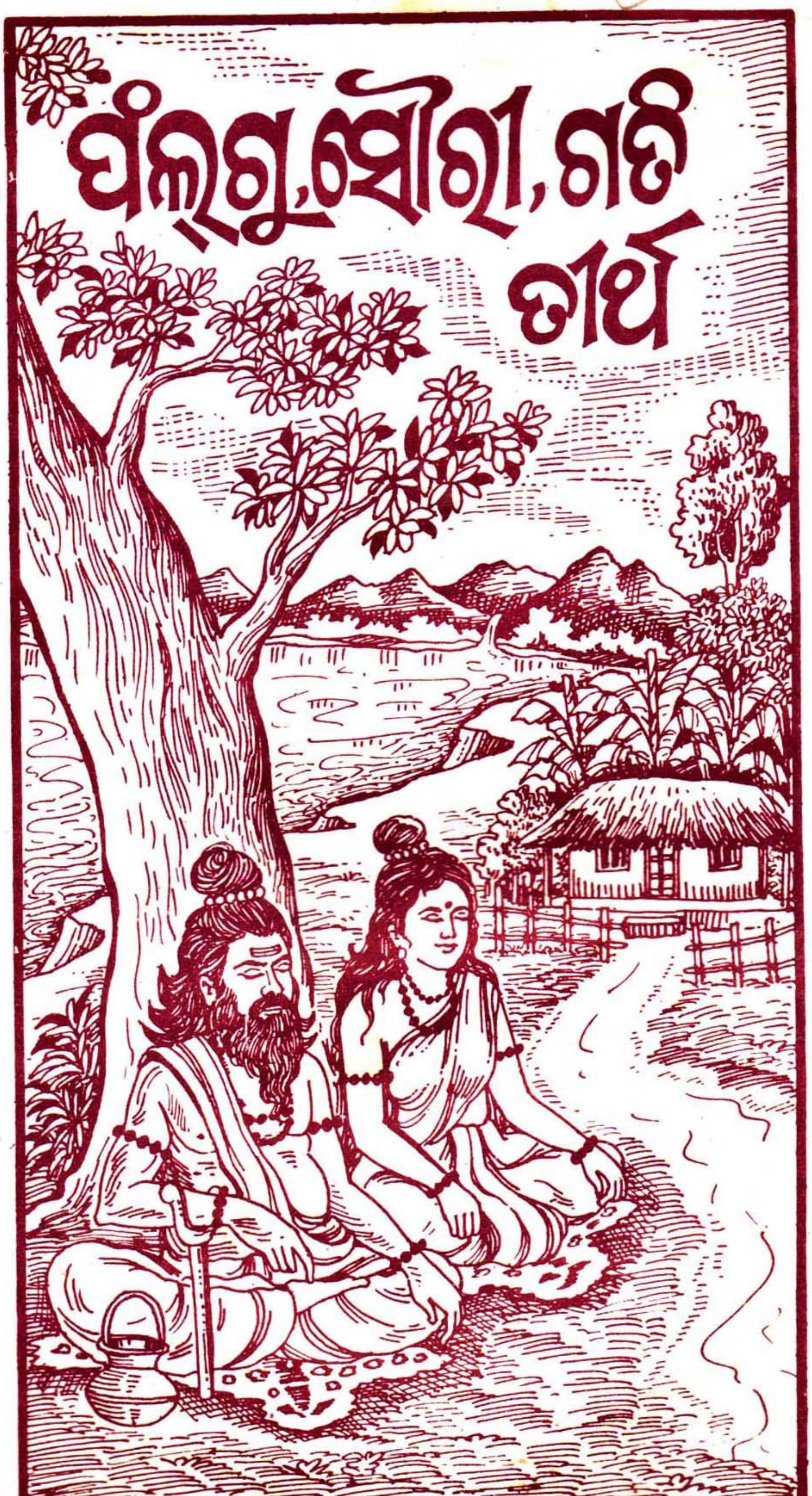
ଫଲ୍ଗୁ, ସୌରୀ, ଗତି
ତୀର୍ଥ

ଫଲ୍‌ଗୁ, ସୌରୀ ତୀର୍ଥ ଗତି ଦିବସ

୧୪୦୫ ସାଲ, ମିଥୁନ ଦି୧୮ନ, ବ୍ୟାସପୂର୍ଣ୍ଣିମା, ଗୁରୁବାର :

ଅସରନ୍ତି ପ୍ରାକୃତିକ ସମ୍ଭାର, ପାର୍ଥିବ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ, ମନଲୋଭା ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ସଂସାରିକ ସୁଖ, ଶାନ୍ତି, ବୈଭବ ତଥା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତନା, ସତ୍ୟର ଆଲୋକ ଶିଖା, ଜୀବ ଓ ପରମ ଉଭୟଙ୍କ ମିଳନର ସାଧନ ସୂତ୍ରରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଏହି ରତ୍ନଗର୍ଭା ମର୍ତ୍ତ୍ୟଭୂମି । ସ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କର ଉକ୍ତ ଅଭିନବ ଲୀଳାକ୍ଷେତ୍ରରେ ମାନବ ଅଂଗ ଧାରଣ କରି ପରମ ସୁଖ ଉପଭୋଗ କରିବାପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକର ଦେବତାମାନେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ଅବତରିତ ହୁଅନ୍ତି । ଏଠାରେ ଜନ୍ମ ନେବା ପରେ କୌଣସି ଜୀବ ପ୍ରତିକୂଳ ବିକଳ୍ପ ପରିସ୍ଥିତକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେବାକୁ ରାଜି ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ତାଙ୍କ କଳ୍ପନାର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଉପନୀତ ହୋଇ ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠତ୍ୱ ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ ସର୍ବଦା ତତ୍‌ପର ହୁଅନ୍ତି । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ- ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଧନ ଉପାର୍ଜନ କରି ଧନୀ ହେବାର କଳ୍ପନା କରିଛନ୍ତି । ଯେତେ ଧନ ପ୍ରାପ୍ତି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଧନବୃଦ୍ଧି କରି ନିଜର ସ୍ଥିତିକୁ ଦୃଢ଼ରୁ ଦୃଢ଼ତର କରାଇବା ପାଇଁ ସଦା ଚେଷ୍ଟିତ ଥାଆନ୍ତି । ଜଣେ କେବଳ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ନିଜକୁ ରଖିବା ପାଇଁ କଳ୍ପନା କରି ସେହି ଅବସ୍ଥାରେ ଚରମ ସୋପାନରେ ପହଞ୍ଚିବାର ସକଳ ପଥ ଗ୍ରହଣ କରିନିଅନ୍ତି । ସକଳ ବସ୍ତୁ, ଭାବ, ଆଧାର କେବଳ ଜୀବର ଉପଭୋଗ୍ୟ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରି ସର୍ବଦା ଅନ୍ୟାୟ, ଅନୀତି, ବ୍ୟଭିଚାର, ଅସତ୍ୟ, ଅଧର୍ମ ଆଦି କାର୍ଯ୍ୟ କରି ସେଥିରୁ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି । ସେହିପରି ଅନ୍ୟକେତେଜଣ ପ୍ରଭୁ ପରମେଶଙ୍କ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ଉପଲବ୍ଧ କରି ସତ୍, ଚିତ୍, ଆନନ୍ଦରେ ବିଚରଣ କରିବାକୁ ବ୍ୟାକୁଳ ହୁଅନ୍ତି । କାରଣ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣପ୍ରସୂ ଧରିତ୍ରୀରେ ସମସ୍ତ ପଦାର୍ଥ ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାତ୍ରାରେ ସଦା ବିଦ୍ୟମାନ । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ ତା'ର କଳ୍ପିତ ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଯେ କୌଣସି ପଥ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଆଦୌ କୁଣ୍ଠିତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ମାତ୍ର କାଳସୂତ୍ରର ପ୍ରଭାବରେ କୃତକର୍ମର ଫଳାଫଳ ଉପରେ ଆଦୌ ସଚେତନ ରହନ୍ତି ନାହିଁ ।

ଯାହାର ଆରମ୍ଭ ଅଛି, ତାହାର ଶେଷ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ଏଠାରେ କୌଣସି ବସ୍ତୁ, ପଦାର୍ଥ, କେବେ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ରହିନାହିଁ, ରହିବ ନାହିଁ । କେହି ସ୍ୱୀକାର କରୁ ବା ନ କରୁ ଏହା ସତ୍ୟ । ସେହି ସୂତ୍ରରେ ଏଠାରେ ଜନ୍ମ ନେଲେ ଦିନେ ନା ଦିନେ ମରିବାକୁ ହେବ । ମୃତ୍ୟୁ କେବେ ମଧ୍ୟ ବିଚାର କରେ ନାହିଁ କିଏ ଧନୀ, କିଏ ଦରିଦ୍ର, ବା କିଏ କେତେ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ, ଜ୍ଞାନୀ, ମାନୀ । ଜୀବର ଏହି ଜନ୍ମ, ମୃତ୍ୟୁ ଚକ୍ର କ୍ରମାଗତ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରି ହେଉଥାଏ ସେହି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ତା'ର ନିଜର ସୃଷ୍ଟି ପିଣ୍ଡମଣ୍ଡଳକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ ନ କରିଛି ବା ପରମପିତାଙ୍କ ସତ୍ତାରେ ବିଲୀନ ନ ହୋଇଛି । ବ୍ରହ୍ମସତ୍ତାରୁ ଥରେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟଧାମକୁ ଖସି ଆସିଲେ, ଜୀବକୁ ଏଠାକାର ସମସ୍ତ ବିଧି, ବିଧାନ, ବିଚାରର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇ ଆଗେଇବାକୁ ହୁଏ । ପ୍ରତି ଜନ୍ମରେ ସୃଷ୍ଟିର ରହସ୍ୟ ସମ୍ପର୍କରେ କିଛି କିଛି ଅଭିଜ୍ଞତା ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ । ସେହି ଅଭିଜ୍ଞତାକୁ ଅନୁଶୀଳନ କରି ନିଜକୁ ମାର୍ଜିତ କରି ଲକ୍ଷ୍ୟପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହୁଏ । ତେବେ କ'ଣ ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ? ଜୀବ ତା'ର ସ୍ଥୂଳ ଶରୀର, ଚେତନାରେ ଯାହା ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖି ଥାଉନା କାହିଁକି, ଶରୀରର ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅଣୁ ସ୍ୱରୂପ ଯେଉଁ ଆତ୍ମା ବିରାଜିତ, ସେ ସଂସାରର ମାୟାଚକ୍ରରେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇଥିବା ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ଆବଦ୍ଧ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ଉତ୍ସ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହ ମିଳିତ ହେବା ପାଇଁ ସତତ ବ୍ୟାକୁଳ ହେଉଥାଏ । ଥରେ ସୁଯୋଗ ପାଇଲେ ସମସ୍ତ ବାଧା, ବିଘ୍ନ ଅତିକ୍ରମ କରି ଆଗକୁ ମାଡ଼ିଚାଲେ । ଏଠାରେ ଏକ ଦିଆସିଲିର ଉଦାହରଣ ନିଆଯାଇପାରେ । ଅଗ୍ନିଙ୍କ ଶିଖା ବା ତେଜ ଦିଆସିଲିରେ ଦେଖାଯାଏନାହିଁ । ମାତ୍ର କାଠିର ଅଗ୍ରଭାଗ ତଥା ଖୋଳର ପାର୍ଶ୍ୱପଟରେ ତାହା ଲୁକାୟିତ ଭାବରେ ଥାଏ । ଥରେ ଘର୍ଷଣ କ୍ରିୟା ଦ୍ୱାରା ଉଭୟଙ୍କର ମିଶ୍ରଣ ଘଟିଲେ ସଂଗେ ସଂଗେ ଜଳିଉଠେ । ଜଳିବା ମାତ୍ରେ ଅଗ୍ନିଶିଖା ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱଗାମୀ ହୋଇଥାଏ । କାହିଁକି ତାକୁ ସୃଷ୍ଟି କରାଗଲା, କିଏ ସୃଷ୍ଟି କଲା, ତା'ର ବିଚାର ମଧ୍ୟ ସେ କରେନାହିଁ । କାରଣ ତା'ର ମୂଳଉତ୍ସ ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ହିଁ ଅବସ୍ଥିତ । ତେଣୁ ସେ ସେହିଠାରେ ହିଁ ଲୀନ ହୋଇଯିବାପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ । ସେଠାକୁ ପହଂଚିବାପାଇଁ କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ସେ ଅଗ୍ରସର ହେଉଥିବା ସମୟରେ ତା'ର ସମ୍ମୁଖରେ ଯାହାଆସେ ବା ତା'ର ଗତିରୋଧ କରିବାପାଇଁ ଯେ ଚେଷ୍ଟିତ ହୁଏ, ତାକୁ ସେ ଜାଳି, ପୋଡ଼ି ପାଉଁଶ କରିଦିଏ ।

ମଧୁମକ୍ଷିକା ଜାଣେ ଯେ, ସେ ଥରେ ମଧୁଭାଣ୍ଡରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ ଆଉ ଫେରିବ ନାହିଁ । ସେହିଠାରେ ହିଁ ସମାଧି ନେବ । ତଥାପି ମଧୁର ମୋହ ତ୍ୟାଗ ନ କରିପାରି ସେହି ଭାଣ୍ଡରେ ହିଁ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ । ଜୀବ ଓ ପରମଙ୍କର ସଂପର୍କ ଠିକ୍ ସେହିପରି । ଜୀବର ଉତ୍ସ ହେଉଛି ପରମ ବା ପରମାତ୍ମା । ତାଙ୍କରି ଅଂଗରୁ ସେ ଆସିଛି । ତାଙ୍କରି ଦିବ୍ୟସତ୍ତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ବଂଚି ରହୁଛି । ତେଣୁ ସେହି ଦିବ୍ୟସତ୍ତାର ଅଣୁ ସାହାଯ୍ୟରେ ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚି ତାଙ୍କ ସହ ଏକାକାର ହୋଇଯିବାର ଅକାଂକ୍ଷାରେ ସେ ସଦା ବ୍ୟାକୁଳ ହେଉଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ତା'ର ସ୍ୱପ୍ନ ସାକାର ହୁଏ ଏବଂ ତା'ର ଇପ୍‌ସିତ ଇଷ୍ଟଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଲାଭକରି ତାଙ୍କରି ଅଙ୍ଗରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ତା'ର ପରମଗତି ଲାଭ ହୁଏ । ସେହି ମିଳନକୁ ହିଁ ''ଗତିପ୍ରାପ୍ତି'' ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ମିଳିତ ହୁଏ, ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ''ତୀର୍ଥ'' ନାମରେ ନାମିତ କରାଯାଏ ।

ଉକ୍ତ ''ଗତି'' ଓ ''ତୀର୍ଥ'' ପ୍ରାପ୍ତି ଦୁଇ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ବିଶିଷ୍ଟ । ସୂକ୍ଷ୍ମ ଏବଂ ସ୍ଥୂଳ । ସାଧକ (ମୁନି, ଋଷି, ଯୋଗୀ) ଯେତେବେଳେ କଠୋର କର୍ମଯୋଗ କରି ପର୍ଯ୍ୟାୟକ୍ରମେ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ତରରେ ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ସାଧନର ଅନ୍ତିମ ଚରଣରେ ଗୋଲୋକାଧିପତିଙ୍କ ସହ ମିଳିତ ହୋଇଯାଏ ସେତେବେଳେ ସେ ସୂକ୍ଷ୍ମଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଶରୀର (ମଣ୍ଡଳ)ର ଯେଉଁ ଅଂଶରେ ଅବସ୍ଥାନ କରେ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ତୀର୍ଥ ପ୍ରତିଷ୍ଠାକରି ସେହିଠାରେ ସତ୍, ଚିତ୍, ଆନନ୍ଦର ନିତ୍ୟସ୍ନାନ କରୁଥାଏ । ଏହା ''ସୂକ୍ଷ୍ମତୀର୍ଥ'' । ଏହାକୁ ଅନ୍ୟକେହି ଦେଖିପାରେ ନାହିଁ ବା ଅନୁଭବ କରିପାରେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସାଧାରଣ ଜୀବ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସୂକ୍ଷ୍ମଗତି ବା ତୀର୍ଥ ପ୍ରାପ୍ତି ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ସେ ଧରାଧାମରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିବା ସ୍ଥୂଳ ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ, ତର୍ପଣାଦି କରି ଜୀବନୋମୁକ୍ତ ହେବାପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ । ଯଥା, ''ଗୟାତୀର୍ଥ'', ''ପ୍ରୟାଗତୀର୍ଥ'', ''ମାନସରୋବର ତୀର୍ଥ'' ଇତ୍ୟାଦିରେ ସ୍ନାନକରି ସୂକ୍ଷ୍ମତୀର୍ଥର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ କଳ୍ପନା କରେ ।

ଆଜିର ଉତ୍ସବ **''ଫଲ୍‌ଗୁ, ସୌରୀ ତୀର୍ଥ ଗତି ଦିବସ''** ସେହିପରି ଏକ ମହାନ୍ ଯୁଗଳବନ୍ଦୀ ପୂଣ୍ୟାତ୍ମାଙ୍କ ଯୁଗ ଯୁଗାନ୍ତର ସାଧନର ନିର୍ଯ୍ୟାସ ଅଟେ । କଳ୍ପ ଯୁଗର କଥା । ବ୍ରହ୍ମର୍ଷି କୌନ୍ତଦକଙ୍କ ଔରସରୁ ଜନ୍ମ ନେଲେ ସୁପୁତ୍ର ପୁନ୍ଦୋରଚି । ପିତା ସର୍ବଦା ଚାହାନ୍ତି ପୁତ୍ର ତାଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ଜ୍ଞାନୀ, ଯଶସ୍ୱୀ ହେଉ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ପିତା କୌନ୍ତଦକ, ପୁତ୍ରକୁ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ଶିକ୍ଷା ଦେବାପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକଟ କଲେ । ତେଣୁ ନିଜେ ସେ ଦାୟିତ୍ୱ ନ ନେଇ ବ୍ରହ୍ମର୍ଷି ଉତ୍ତଙ୍କଙ୍କ ଆଶ୍ରମରେ ପୁନ୍ଦୋରଚିଙ୍କୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରି ସେଠାରେ ବିଦ୍ୟା ଅଧ୍ୟୟନ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଦେଲେ । ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଦେବଙ୍କ ଆଶ୍ରମରେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଅଧ୍ୟୟନକରିବା ସମୟରେ ପୁନ୍ଦୋରଚିଙ୍କର ମାନସିକ ବିକୃତି ଆସିଗଲା । ସେହି ଆଶ୍ରମରେ ଅନ୍ତେବାସିନୀ ହୋଇ ଅଧ୍ୟୟନ କରୁଥିବା ଉତ୍ତଙ୍ଗଦ ଋଷିଙ୍କର ରୂପବତୀ କନ୍ୟା ଉତ୍ତମାନିଙ୍କ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ଆକୃଷ୍ଟ ହୋଇଗଲେ । ଋଷିକନ୍ୟା ଉତ୍ତମାନି ମଧ ଉକ୍ତ ମନୋବାଞ୍ଛାକୁ ସ୍ୱୀକୃତି ପ୍ରଦାନ କଲେ । ତେଣୁ ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବ ଉଭୟଙ୍କ ମନୋଭାବକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ଉଭୟଙ୍କୁ ବିବାହବନ୍ଧନରେ ଆବଦ୍ଧ କଲେ ଓ କିଛିଦିନ ପାଇଁ ଅଧ୍ୟୟନ ସ୍ଥଗିତ ରଖି ସଂସାରିକ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ । ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ୍ରମେ ଉଭୟେ ଗୃହସ୍ଥାଶ୍ରମ ପାଳନ କରୁଥିବା ସମୟରେ ହଠାତ୍ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଆସିଲା ''ମର୍ତ୍ତ୍ୟଭୂମିକୁ ସତ୍ୟଯୁଗ ଅବତରଣ କରିଛି । ତୁମେ ଉଭୟେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ମର୍ତ୍ତ୍ୟଧାମକୁ ଗମନ କର ଓ ସ୍ଥୂଳ ଶରୀରରେ ଗୃହସ୍ଥାଶ୍ରମ ସ୍ଥାପନ କରି ସାଧନରେ ବ୍ରତୀ ହୁଅ ।''

ତଦନୁସାରେ ପୁନ୍ଦୋରଚି ଓ ଉତ୍ତମାନି, ଯଥାକ୍ରମେ ଶୁଦ୍ଧିଦାନ ଓ ପୂତମତି ନାମ ଧାରଣ କରି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପୃଥକ ଭାବରେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କଲେ । ବିବାହ ବନ୍ଧନରେ ଆବଦ୍ଧ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଗୁରୁକୁଳାଶ୍ରମରେ ଉଭୟ ଶିକ୍ଷାଗ୍ରହଣ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବଙ୍କ ଆଦେଶ ଓ ଆଶ୍ରମର ପ୍ରଥାନୁସାରେ ଉଭୟ ପ୍ରତିଦିନ ଭିକ୍ଷାଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଯାଆନ୍ତି । ନିୟମାନୁଯାୟୀ ଯାହା ଭିକ୍ଷା ବା ଦାନ ମିଳେ ସେ ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁକୁ ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କ ନିକଟରେ ସମର୍ପଣ କରନ୍ତି । କାରଣ ଗୁରୁକୁଳାଶ୍ରମର ଗୃହୀତ ପ୍ରଥାନୁସାରେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ଦାନ ଉପରେ ଶିଷ୍ୟର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥାଏ । ଶୃଙ୍ଖଳିତ ଶିଷ୍ୟ, ଶିଷ୍ୟା ହିସାବରେ ସେମାନେ ପ୍ରତିଦିନ ଅନନ୍ୟ ନିଷ୍ଠା ପ୍ରକଟ କରି ଦାନ ଭିକ୍ଷା ଆକାରରେ ଗ୍ରହଣ

କରନ୍ତି ଓ ସମସ୍ତ ଦାନାର୍ଥକୁ ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣାରବିନ୍ଦରେ ଆନନ୍ଦରେ ସମର୍ପଣ କରନ୍ତି । ଦିନପରେ ଦିନ ଅତିବାହିତ ହେଲା । ଉଭୟଙ୍କର ଯୌବନ ଅବସ୍ଥା ଉପନୀତ ହେଲା । କଚ୍ଛରୁ ରହିଥିବା ଅପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ବାସନା ତୀବ୍ରଭାବରେ ମାନସପଟରେ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଗଲା । କିନ୍ତୁ ସଂସାର କଲେ, ଭରଣ ପୋଷଣର ଦାୟିତ୍ୱ କିପରି ବହନ କରିବେ ? କ୍ରମଶଃ ବିବେକ ଲୋପ ପାଇଗଲା । ସଂଚୟ ମନୋବୃତ୍ତି ପ୍ରବଳରୁ ପ୍ରବଳତର ହେଲା । ତେଣୁ ପ୍ରତିଦିନ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ଭିକ୍ଷାରୁ କିଛି ଅଂଶ ଗୋପନ ଭାବରେ ସଞ୍ଚୟ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବ ଏମାନଙ୍କର ଅପକର୍ମ ଜାଣିମଧ ମୌନ ରହିଲେ । ଉପଲବ୍ଧି କଲେ ଯେ, ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ଦାନକୁ ଆତ୍ମସାତ୍ କରି ଏମାନେ ''ବ୍ରହ୍ମସ୍ୱ ହରଣ'' ପାପରେ ଭାଗି ହୋଇଗଲେଣି । ତେଣୁ ସାଧନ ଆଉ ଏମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ଆଶ୍ରମ ତ୍ୟାଗ କରି ବିବାହ କରି ଅନ୍ୟତ୍ର ସାଂସାରିକ କର୍ମରେ ବ୍ରତୀ ହେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ । ସେ ସମୟରେ ଉଭୟଙ୍କ ମନରେ ଅପାର ଆନନ୍ଦ । ଅସତ୍ ଭାବରେ ସଂଚିତ ଅର୍ଥ ଧରି ପ୍ରେମୀଯୁଗଳ ଆଶ୍ରମ ପରିତ୍ୟାଗ କଲେ । କିନ୍ତୁ ସଂସାର ଚଳିବ କିପରି ? ପତ୍ନୀଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଶୁଦ୍ଧିଦାନ ରାଜଦରବାରକୁ ଯାଇ ରାଜାଙ୍କ ମନ୍ଦିରରେ ପୂଜକ ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ ହେଲେ ଏବଂ ସେଥିରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ଆୟରେ ପରିବାର ଚଳାଇଲେ । ଜୀବ ଲୋଭର କୌଣସି ସୀମା ନାହିଁ । କ୍ରମଶଃ ଉକ୍ତ ସୀମିତ ଆୟରେ ନିଜର ଚାହିଦା ମେଣ୍ଟାଇବାକୁ ଅସମର୍ଥ ହେଲେ । ଶେଷରେ ରାଜା ଓ ରାଜକର୍ମଚାରୀଙ୍କର ଅଗୋଚରରେ ମନ୍ଦିରର ସଂପଦ ଅପହରଣ କଲେ । ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବ ସୂକ୍ଷ୍ମଦୃଷ୍ଟି ରଖିଥିବାରୁ ସେମାନଙ୍କର ଆଚରଣରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କଲେ ଓ ଚେତନା ଦେଇ ସେମାନଙ୍କୁ ସତର୍କ କରାଇଦେବାକୁ ମନସ୍ଥ କଲେ । ସ୍ଥୂଳରେ ସ୍ୱୟଂ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇ କହିଲେ, ''ଆଶ୍ରମ ରହଣି ସମୟରେ ଦାନକୁ ଆତ୍ମସାତ୍ କରି ''ବ୍ରହ୍ମସ୍ୱ ହରଣ'' ପାପରେ ଭାଗୀ ହୋଇଥିଲ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମନ୍ଦିରର ସଂପତ୍ତି ଅପହରଣ କରି ''ଦେବସ୍ୱ ହରଣ''ରେ ଅଂଶୀଦାର ହେଲ । ଏ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଜନ୍ମ, ଜୀବନକୁ ବୃଥା କରିଦେଲ । ଏବେ ମଧ ସମୟ ଅଛି । ସତ୍‌ପଥ ଅବଲମ୍ବନ କରି ବ୍ରହ୍ମ ଦର୍ଶନ ସାଧନରେ ବ୍ରତୀହୁଅ ।'' ଗୁରୁଦେବଙ୍କର ସତର୍କବାଣୀରେ ଶିହରୀ ଉଠିଲେ ପଥହରା ଦମ୍ପତି । ମନରେ ବିକାର ଓ ବୈରାଗ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ହେବା ସଂଗେ ସଂଗେ ଶରୀର ପ୍ରତି ମଧ ବିତୃଷ୍ଣା ଭାବ ଆସିଗଲା । ସୁତରାଂ ଉଭୟ ସଂକଳ୍ପ କଲେ ପାପଯୁକ୍ତ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ନୂତନ ଶରୀର ଧାରଣ କରିବେ ଓ ଜନ୍ମ ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଦୈହିକ ସୁଖ ପରିହାର କରି ବ୍ରହ୍ମ ଅନ୍ୱେଷଣରେ ସାଧନ ଆରମ୍ଭ କରିବେ । ଏହି ଭାବରେ ସତ୍ୟର ପ୍ରଥମ ଜନ୍ମ ସେମାନଙ୍କର ସେମାନଙ୍କର ଅବସାନ ହେଲା ।

ଏହାପରେ ସେମାନେ ପୁନରାୟ ସେହି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଯଥାକ୍ରମେ ''ସାର୍ତ୍ତଦତ୍ତ ଓ ସତୀମତି ନାମ ନେଇ ଦ୍ୱିତୀୟ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କଲେ । ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଆଶ୍ରିତ ହୋଇ ପରମାର୍ଥ ଜୀବନ ବିତାଇବାର ସଂକଳ୍ପ ନେଲେ । ଏଠାରେ କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ଯେ, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାନବ ଆଂଶିକ ଜାତସ୍ମର ରହୁଥିଲେ । ତେଣୁ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ ନେଲେ ମଧ ସେମାନଙ୍କର ପୂର୍ବଜନ୍ମର ସମସ୍ତ ବୃତ୍ତାନ୍ତ ବିସ୍ମରଣ ହୁଏ ନାହିଁ । କିଛି ଅଂଶ ସ୍ମରଣ ଥାଏ । ଆଉ କିଛି ଅଂଶ ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବ ସ୍ମରଣ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି । ତେଣୁ ଉଭୟେ ପୃଥକ ଭାବରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ଜନ୍ମ ହେଉଥିଲେ ମଧ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର ସ୍ମରଣ ଓ ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବଙ୍କ କୃପାରେ ପୁନର୍ବାର ମିଳିତ ହେଉଥିଲେ ଓ ପରସ୍ପରକୁ ଚିହ୍ନି ପାରୁଥିଲେ । ସେହିକ୍ରମରେ ଏ ଜନ୍ମରେ ମଧ ଦୁହେଁ ଏକତ୍ର ହୋଇ ଗୁରୁକୁଳରେ ଅବସ୍ଥାନ କଲେ । ସେମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବ ଆଶ୍ରମରେ ଆଶ୍ରିତ ପ୍ରାଣୀ ମାନଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ନ୍ୟସ୍ତ କଲେ । ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଦେବ ରାଜ୍ୟର ରାଜାଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରି ଆଶ୍ରମର କିଛି ଦୂରରେ ଏକ ଘଞ୍ଚବନାନୀ ସୃଷ୍ଟି ପାଇଁ ଏକ ସ୍ଥାନ ଦାନରୂପରେ ଗ୍ରହଣ କଲେ ଓ ସେଠାରେ ମୃଗବାଟିକା ସୃଷ୍ଟିକରି ମୃଗମାନଙ୍କର ଲାଳନ, ପାଳନ ଦାୟିତ୍ୱରେ ଉଭୟଙ୍କୁ ସେହି ବାଟିକାରେ ରହିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ । ସାର୍ତ୍ତଦତ୍ତ ଓ ସତୀମତି ଆଶ୍ରମ ପରିସର ତ୍ୟାଗ କରି ମୃଗବାଟିକାରେ ଅବସ୍ଥାନ କଲେ ଏବଂ ମୃଗମାନଙ୍କର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗିଗଲେ । ଜୀବର ସ୍ୱଭାବ ଅତି ବିଚିତ୍ର । ଜାତସ୍ମର ହୋଇ ପୂର୍ବଜନ୍ମର ସମସ୍ତ ଅପକର୍ମ ମାନସପଟରେ ଥାଇ ମଧ ଉଭୟେ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଲାଳସାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ । ପୁନଶ୍ଚ ମୋହଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ଦାୟିତ୍ୱ ସଂପର୍କରେ ଅଚେତନ ହୋଇଗଲେ । ଫଳରେ ମୃଗମାନଙ୍କର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟାବସ୍ଥା କ୍ଷୀଣରୁ କ୍ଷୀଣତର ହୋଇ ଅନେକ ମୃଗ ପ୍ରାଣ ହରାଇଲେ । ତଥାପି

ମଧ ସେମାନଙ୍କର ଚେତନା ଫେରିଲା ନାହିଁ । ପରନ୍ତୁ ମାୟାଗ୍ରସ୍ଥ ହୋଇ ଅନ୍ୟଏକ ପାପରେ ବୁଡ଼ିଗଲେ । ମୃଗବାଟିକା ମୃଗମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଲାଳନ, ପାଳନର ଦ୍ୱାହି ଦେଇ ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବଙ୍କ ନାମ ମିଥ୍ୟାରେ ଉଚ୍ଚାରଣ କରି ରାଜାଙ୍କ ନିକଟରୁ ପ୍ରଚୁର ଅନୁଦାନ ଗ୍ରହଣ କଲେ । ସେହି ଅନୁଦାନକୁ ନିଜସ୍ୱ ଉପଭୋଗରେ ବ୍ୟୟ କରି ମୃଗମାନଙ୍କର ଅବହେଳା କଲେ । ଏତିକିରେ ମଧ ସେମାନଙ୍କର ଆକାଂକ୍ଷା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲାନାହିଁ । ମୃଗବାଟିକାର ଅନତିଦୂରରେ ଅନ୍ୟଏକ ରାଜସଂପତ୍ତିକୁ ''ଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା'' ବୋଲି ମିଥ୍ୟାରେ ପ୍ରଚାରକରି ଦଖଲ କଲେ ଓ ସେହି ସ୍ଥାନରୁ ଆୟ ହେଉଥିବା ରାଜାଙ୍କର ସମସ୍ତ ଅର୍ଥ ନିଜେ ଆତ୍ମସାତ୍ କରି ପାର୍ଥିବ ସୁଖରେ ବୁଡ଼ିଗଲେ । ମୃଗସେବା ବହୁଦୂରରେ ରହିଗଲା । ଏଥିରେ କ୍ରୋଧିତ ହୋଇ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଅଭିଶାପ ଦେଇଦେଲେ । ଅଭିଶପ୍ତ ହେବାପରେ ସେମାନଙ୍କର ମୋହ ଭଙ୍ଗ ହେଲା । ଅନୁତାପରେ ଜର୍ଜରିତ ହୋଇ ସ୍ୱଇଚ୍ଛାରେ ପୁର୍ନବାର ଦେହ ତ୍ୟାଗ କଲେ ।

ଏହାପରେ ବ୍ରହ୍ମର୍ଷି ବ୍ରହ୍ମସୂତ୍ରୀଙ୍କ ଔରସରୁ ସାର୍ତ୍ତଦତ୍ତ 'ଫଲ୍‌ଗୁ' ଓ ମୃଦମଙ୍ଗଙ୍କ ଔରସରୁ ସ୍ତ୍ରୀ ସତୀମତି ''ସୌରୀ'' ନାମ ନେଇ ଭୂମିଷ୍ଠ ହେଲେ । ଉଭୟଙ୍କ ପିତା ବ୍ରହ୍ମର୍ଷି ହୋଇଥିବାରୁ ସେମାନଙ୍କର ଅଭିଶପ୍ତ ସମ୍ପର୍କରେ ଅବଗତ ହେଲେ । ଅଭିଶାପରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ଆହରଣ ପୂର୍ବକ ବ୍ରହ୍ମଦର୍ଶନର ଆଶୀର୍ବାଦ ଦାନ କରି ବ୍ରହ୍ମର୍ଷି ''ବିଞ୍ଚବର୍ମା''ଙ୍କ ଆଶ୍ରମରେ ଉଭୟଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ । ଏଥରକ ପିତୃ ଆଶୀର୍ବାଦରୁ ସେମାନେ ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ସଂସାରର ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁ, ପାର୍ଥିବ ଭାବକୁ ପରିହାର କରି କଠୋର ତପରେ ଲୀନ ହୋଇଗଲେ । ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବଙ୍କ କୃପା ଲାଭ କରି ପର୍ଯ୍ୟାୟକ୍ରମେ ବ୍ରହ୍ମ ଅଭିଶାପରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଗୃହସ୍ଥଧର୍ମ ପାଳନ କଲେ । ଗୃହସ୍ଥଧର୍ମର୍ ସମସ୍ତ କଠୋର ଅନୁଶାସନକୁ ପାଳନ କରି ସେହି ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମରେ ଯମ, ନିୟମ, ଆସନ, ପ୍ରତ୍ୟାହାର, ପ୍ରାଣାୟାମରେ ସିଦ୍ଧି ଲାଭ କଲେ । ଶେଷରେ ସେହି ସିଦ୍ଧି ଶକ୍ତିର ସାହାଯ୍ୟରେ ସମାଧିସ୍ଥ ହୋଇ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଲାଭ କଲେ ଓ ଯୁଗତତ୍ତ୍ୱର ପୂର୍ଣ୍ଣଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତି ହେଲେ । ଉକ୍ତ ଦିବ୍ୟଜ୍ଞାନ ବଳରେ ତ୍ରେତୟା, ଦ୍ୱାପର ଓ କଳିଯୁଗରେ ପରମବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ଦେବଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ସ୍ଥୂଳ ଶରୀର ଓ ସ୍ଥୂଳ ଲୀଳା ସମ୍ପର୍କରେ ଅବଗତ ହେଲେ । ତେଣୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ଥୂଳ ଶରୀର ଏବଂ ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୀଳା ପ୍ରତି ଆସକ୍ତ ହୋଇଗଲେ । ସମାଧି ସ୍ତରରେ ବରଭିକ୍ଷା କଲେ, ''ହେ ସ୍ୱାମୀ ! ଆଗାମୀ ତିନିଯୁଗରୁ ପ୍ରଥମ ଦୁଇଟି ଯୁଗରେ ଆମ୍ଭେ ସ୍ଥୂଳ ଶରୀର ଗ୍ରହଣ କରି ଆପଣଙ୍କ ନିତ୍ୟ ଲାବଣ୍ୟ ରୂପ ମାଧୁରୀ ଦର୍ଶନ କରିବୁ, ଉପଭୋଗ କରିବୁ । ଯେତେବେଳେ ଆପଣ କଳିଯୁଗ ଶେଷରେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟାବତରଣ କରିବେ, ଆମ୍ଭେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ସତ୍ତାରେ ରହି ସେହି ଦିବ୍ୟଲୀଳା ଅନୁଭବ କରିବୁ । ଆଜି ଆମ୍ଭ ଦୁହିଁଙ୍କ ଉପରେ ଆପଣଙ୍କର କୃପାନେତ୍ରର କରୁଣାଧାରା ପ୍ଲାବିତ ହୋଇଛି । ସତ୍ୟଯୁଗର ଯେତିକି ଅଂଶ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭୋଗ ହୋଇଛି କଳିର ସେତିକି ଅଂଶ ଭୋଗ ହେବାପରେ ଏହି ପବିତ୍ର ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଅବସ୍ଥାନରେ ଆମ୍ଭର ଶେଷ ଅଳି ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବେ । ସେହି ଅଳି :- ପ୍ରତିଯୁଗର ଅବତାରରେ ଆପଣଙ୍କର ଶରୀରର ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶରେ ''ମୁକ୍ତି, ମୋକ୍ଷ, ନିର୍ବାଣ''ର ସ୍ଥାନ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ କଳି ଅବତାରରେ ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି, ଧାମ, ତୀର୍ଥ ଆପଣଙ୍କ ଶ୍ରୀପାଦପଦ୍ମରେ ରହିବ । ଆଜି ଆପଣଙ୍କ ଦର୍ଶନ ମାତ୍ରେ ଆମର ପରମଗତି ଓ ଚରମତୀର୍ଥ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି । କିନ୍ତୁ ଆଶୀର୍ବାଦକୁ କରୁଣା କରି କଳିଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଥଗିତ ରଖନ୍ତୁ । ଆପଣଙ୍କ ଚାରିଯୁଗ ଲୀଳାର ଶେଷପ୍ରାନ୍ତରେ ଏହି ପବିତ୍ର ଦିବସରେ ଆମ୍ଭେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ସତ୍ତା ନେଇ ଆପଣଙ୍କ ସ୍ଥୂଳ ଶରୀରର ଶ୍ରୀପଦପଙ୍କଜରେ ଲୀନ ହୋଇ ପରମଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହେବୁ ଓ ଶ୍ରୀପଦର ଯେଉଁ ଅଂଶ (ସ୍ଥାନରେ)ରେ ଆମକୁ ସ୍ଥାନ ମିଳିବ, ସେହି ସ୍ଥାନଟି ହିଁ ଆମ୍ଭପାଇଁ ''ତୀର୍ଥ''ର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଲାଭ କରିବ । କଳ୍ପରୁ ଦ୍ୱାପର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମ୍ଭର ଜନ୍ମ, ଜୀବନ ଓ କର୍ମ ପ୍ରବାହର ଆଧାରରେ ଆପଣଙ୍କ ସ୍ଥୂଳ ଉପସ୍ଥିତିରେ ଯଜ୍ଞାହୁତି ଦେଇ ଜନ୍ମ, ଜୀବନ ଓ କର୍ମ ପ୍ରବାହର ଆଧାରରେ ଯଜ୍ଞାହୁତି ଦେଇ ଶ୍ରୀପଦରେ ଆମ୍ଭର ''ଗତି ତୀର୍ଥ'' ସୂକ୍ଷ୍ମରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବେ ।

ଏହି ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ବରପ୍ରାପ୍ତି ପରେ ତ୍ରେତୟା ଯୁଗରେ ଏହି ଦମ୍ପତି ଉଭୟ ସ୍ୱଇଚ୍ଛାରେ ପୁରୁଷ ଅଂଗ ଧାରଣ କରିଥିଲେ । 'ଫଲ୍‌ଗୁ ସୁସ୍ତକ' ଆର୍ଯ୍ୟ ମୁନି ଓ 'ସ୍ତ୍ରୀ ସୌରୀ' ସ୍ୱସ୍ତିକ୍ଷକ ମୁନି ହୋଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ନବଦୁର୍ବାଦଳ ମୁନିମନଭୁଲା ଶ୍ରୀରାମ ରୂପ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ଘଞ୍ଚ ଜଙ୍ଗଲରେ ଆଶ୍ରମ କରି ଅପେକ୍ଷା

କରିଥିଲେ । ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀରାମ ବନବାସ ସମୟରେ ଯେଉଁ ଷୋଳସହସ୍ର ମୁନିଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ଦେଇ ଦ୍ୱାପରର ହ୍ଲାଦିନୀ ଲୀଳା ସଂରଚନ ସମୟରେ ଗୋପ, ଗୋପାଙ୍ଗନା ଭାବରେ ଲୀଳାଙ୍ଗ ହୋଇ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ବରଦାନ କରିଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଦୁଇମୁନି ମଧ୍ୟ ଥିଲେ । ଏହାପରେ ଦ୍ୱାପରରେ ପୁନର୍ବାର ପତି, ପତ୍ନୀର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ନେଇ ଗୋପରେ ଗୋପାଳ, ଗୋପାଳୁଣୀ ଭାବରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କର ନାମଥିଲା (ଫଲ୍‌ଗୁ) ପୁନଧ୍ୱଜ ଓ (ସୌରୀ) ପିନାକିନୀ । ଗୋପଲୀଳାରେ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସାନ୍ନିଧ ଲାଭ କରି ଧନ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ ।

ତ୍ରେତୟା, ଦ୍ୱାପରଯୁଗ ପରେ କଳିଯୁଗ ଆଜି ଅନ୍ତିମ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଉପନୀତ । ମୁନି ଦମ୍ପତିଙ୍କ ବରପ୍ରାପ୍ତିର ଶେଷଅଙ୍କ । ସତ୍ୟଯୁଗର ଯେତିକି ଅଂଶ ଅତିବାହିତ ପରେ ସେମାନେ ବରପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲେ କଳିର ଠିକ୍ ସେତିକି ଅଂଶ ଭୋଗ ହେବାପରେ ଆଜି ସେହି ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ମୁହୂର୍ତ୍ତ । ଆଷାଢ଼ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା । ମୁନିଦମ୍ପତି ଫଲ୍‌ଗୁ, ସୌରୀଙ୍କର ଜନ୍ମ, ଜନ୍ମାନ୍ତରର କର୍ମ ପ୍ରବାହର ଆଧାରରେ ନିଜର କ୍ଷିତି, ଜ୍ୟୋତିଃ ଆଶ୍ରମ ପରିସରରେ ଯଜ୍ଞାହୂତି ଦେଇ ଭକ୍ତଭୋଳା ଠାକୁରେ ଆଜି ସେମାନଙ୍କୁ ପରମ ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଦେଇଥିବା ବଚନ ଅନୁସାରେ ଶ୍ରୀପଦପଙ୍କଜରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଲୀନ କରାଇ ଲୀନ ହେଉଥିବା ସ୍ଥାନରେ ଗତିର ପରମ ତୀର୍ଥ ସୂକ୍ଷ୍ମରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରି ସେମାନଙ୍କର ଅଭିଷ୍ଟ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛନ୍ତି । ଏହାହିଁ ଆଜି ଏ ଉତ୍ସବର ଇତିବୃତ୍ତ ।

ଧନ୍ୟ ଏହି ଧରିତ୍ରୀ, ଧନ୍ୟ ଆମ୍ଭେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟବାସୀ । ଯୁଗଯୁଗ ତପସ୍ୟା କରି ମୁନିମାନେ ଯେଉଁ ପରମପାଦରେ ଗତି, ତୀର୍ଥ ପାଇଁ ବରମାଗି ଆସିଛନ୍ତି ଆଜି ଆମ୍ଭେମାନେ ଅହରହ ସେହି ସ୍ଥୂଳ ପଦ୍ମପାଦ ଦର୍ଶନ କରି ଏ ଜନ୍ମ, ଜୀବନ ଧନ୍ୟ କରୁଛୁ । କୃତାର୍ଥ କରୁଛୁ । ସତରେ କେତେ କୃପାମୟ ସେ । ଆମର କୌଣସି ସାଧନ, ସିଦ୍ଧି ନଥାଇ ଅଯାଚିତ ଭାବରେ ସେ ବର୍ଷଣ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି କୃପାବାରୀ । ଭାଗବତରେ ଉଦ୍ଧବଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ''ସକଳ ତୀର୍ଥ ତୋ ଚରଣେ । ବଦ୍ରିକା ଯିବି କି କାରଣେ''ର ସତ୍ୟତା ଆଜି ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପରି ମୂଢ଼ମତି, ପାମର ମାନଙ୍କୁ ସଚେତନ କରାଇ ଚିରନମସ୍ୟ ମୁନି ଦମ୍ପତି ''ଫଲ୍‌ଗୁ ଓ ସୌରୀ'' ପ୍ରମାଣ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ସେଇ ପଦ୍ମପାଦ ହିଁ ସକଳ ଗତିର କେନ୍ଦ୍ର ଓ ସର୍ବତୀର୍ଥର ସ୍ଥାନ । ଶେଷରେ ସେହି ମୁନି ଦମ୍ପତିଙ୍କ ଶ୍ରୀଚରଣରେ ପୁନଃପୁନଃ ପ୍ରମାଣ ଜଣାଇ ଦେବ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ପଦ୍ମପାଦରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛୁ ''ହେ ପ୍ରଭୁ ! ମାଗିବା ପୂର୍ବରୁ ପଦ୍ମପାଦ ସ୍ଥୂଳରେ ଦର୍ଶନ ଦେଇ ଅକାତରରେ ଆମକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛ । ଆଜି ଏହି ପବିତ୍ର ଉତ୍ସବର ସ୍ମାରକରେ ଆଉ ଏକ ଅଳି କରୁଛୁ ଦେବ ! ମୁନି ଦମ୍ପତିଙ୍କ ତୀର୍ଥ ଗତିର ଏହି ଅମର ଗାଥା ଯିଏ ଶ୍ରଦ୍ଧା, ବିଶ୍ୱାସ, ପ୍ରେମ ଓ ଭକ୍ତିର ସହ ପାଠ କରିବ, କରାଇବ ଓ ଶ୍ରବଣ କରିବ ତାକୁ ସେହି ପଦ୍ମପାଦର ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅନୁଭୂତି ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ ।''

''ଶ୍ରୀପଦରେ ସିନା ଲୁଚାଇ ରଖିଛ
ସକଳ ତୀର୍ଥ ଧାମ ।
ଶ୍ରୀମୁଖରୁ କିନ୍ତୁ ଉଜାଡ଼ି ଦେଇଛ
ମୁକ୍ତିର ପବିତ୍ର ନାମ ॥
କରୁଣାକର ହେ କରୁଣା ସାଗର
ସ୍ଥିର ହେଉ ଆମ ମତି
ଫଲ୍‌ଗୁ, ସୌରୀ ସମ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ ଆମ
ଜନମର ତୀର୍ଥ ଗତି ॥''

ଓଁ ଶାନ୍ତିଃ ! ଓଁ ଶାନ୍ତିଃ !! ଓଁ ଶାନ୍ତି !!!

ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣକ୍ଷେତ୍ର

ବିଶ୍ୱଭ୍ରାତୃତ୍ୱ ଦିବ୍ୟାତ୍ମା ପରିଷଦ, ମାହାଙ୍ଗା
କଟକ